

7 januari 2024

Het brood breken en samen eten in een geest van eenvoud en met gejubel.

Handelingen 2:46

Welke herinneringen heb je als kind aan (vroegere) avondmaalsvieringen? Het was mensjes kijken. Kijken hoe ze naar voren liepen, gingen zitten, gingen kauwen, stil voor zich uitkeken. De sfeer had iets geladens, bijna als in de wachtkamer van de tandarts. Het avondmaal werd ingezet als een sanctiemiddel tegen zondaren. Sommige gemeenten hadden tafelvachten. En altijd moest er een lang formulier gelezen worden, waarin werd uitgelegd dat je jezelf moest gaan onderzoeken op je zonden en op je geloof. Nee, feestelijk was het niet.

Maar, dat was het toch ook niet toen Jezus het avondmaal vierde met zijn discipelen? Dat klopt. Maar heb je weleens bedacht dat het avondmaal maar één keer gevierd is vóór de dood van Jezus en dat was die keer? Daar lag spanning op: het naderende einde, het verraad, de verloochening. Maar zelfs in die beladen sfeer was er ruimte voor gesprekken. Het had iets huiselijks. Er vielen geen ongemakkelijke stiltes. Ze hadden dan ook een hele maaltijd, niet alleen maar een brokje en een slokje. En ondanks die gespannen situatie zongen ze met elkaar een paar Halleluja-Psalmen.

En toen Jezus was opgestaan uit de dood, was die klemmende sfeer niet meer nodig. Dus wat lezen we in Handelingen 2: Ze braken het brood bij elkaar thuis en gebruikten hun maaltijden in een geest van eenvoud en met gejuich, en ze loofden God.

Zie je dat de maaltijd en het brood-breken dicht bij elkaar gehouden worden? Logistiek gezien was dat wel een uitdaging. Daarom deden ze het vaak in kleinere groepen, thuis. Maar het was dus wel uitgebreider dan een brokje en een slokje. En zie je ook hoe uitbundig het eraan toeging? De meeste vertalingen zijn zelfs nog te voorzichtig. Lukas heeft het over juichen. Ze maakten er echt een feestje van.

Ja, wie deed dat eigenlijk? Moest eerst de voorganger met een pakkende overdenking komen, om de sfeer er goed in te krijgen? Deden ze het zelf?

Uiteindelijk is er maar Eén die de boel aan het juichen krijgt: dat is de Heer. Ze juichen omdat er iets te juichen valt. Omdat Jezus Zichzelf gegeven heeft. Omdat Hij niet zomaar een Kerstkindje is gebleven. Omdat Hij echt helemaal in ons leven gekropen is, en door onze dood heen! Ze juichen met Maria mee om het steentje dat is losgekomen en dat het standbeeld van de wereldrijken gaat verpulveren. Ze juichen omdat ze dat fysiek kunnen ervaren aan tafel. Er komt iets bij ze naar binnen. Het leven van de Heer gaat ze bezielen. Ze juichen omdat ze met elkaar kunnen delen dat Jezus zijn leven met hen deelt.

Laten we blij zijn en jubelen, roept een stem in Openbaring 19 - daar heb je datzelfde woord jubelen - want de bruiloft van het Lam is gekomen. Je mag gerust ook nog wel even stil worden. Maar het hoeft niet strak, niet gespannen. Het hoeft ook niet omgeven te worden door allemaal zware en leerstellige woorden. We viéren het avondmaal.

Herman Finkers zingt dat we daarboven in de hemel elkaar weerzien. En dat er dan geheid een bisschop of een gereformeerde televisieman gaat protesteren: Zoals het er hier aan toegaat, dat strookt niet met de leer! Dat klopt, zegt God, en daarom heerst er hier zo'n fijne sfeer.

Die fijne sfeer hè - in Jeruzalem stond de gemeente erom bekend. Mensen kwamen nieuwsgierig kijken.

Suggesties voor een gesprek.

1. Deel met elkaar eens herinneringen aan avondmaalsvieringen van vroeger. Hoe vond je dat? Hoe vind je het nu gaan?
  2. Iemand zegt: "Het avondmaal moet nog wel een beetje eerbiedig blijven!" Hoe zou je daarop reageren?
  3. Hoe voelt voor jou de combinatie van avondmaal vieren en jubelen?
  4. Hoe voelt voor jou de combinatie van avondmaal vieren en een maaltijd houden?
  5. Wat maakt jou aan het juichen bij het avondmaal?
  6. Zegt Handelingen 2:46 iets over hoe v á á k en w á á r je het avondmaal mag vieren?
  7. Wat heb je op maandag aan het avondmaal van zondag?
-